

POLGÁR ANIKÓ

Csontevő

Mikor csontot ettem,
nekem is mindig kipotyogott a fogam.
Mikor csontevő voltam,
mindennap csontot ettem, sőt, éjjel is,
ha fölébredtem és korgott a gyomrom,
mindig volt egy kis csont a kiságy mellett,
elrágcsáltam, csendben ropogtattam,
aztán aludtam mélyen tovább.
Mikor csontevő voltam,
csontból voltam én is,
mint a múzeumi dínók.
Csontból volt a gyomrom,
és bele lehetett látni,
mindenki megnézhetette, mit ettem.
Mikor csontot ettem,
soha nem rontottam el a gyomrom,
nem is tudtam, melyik a gyomrom,
és melyik a csont, amit lenyeltem.
De most már nem kérek több csontot,
most már egy kicsit se,
megpuhítva se, áztatva se,
sehogy se szeretem.

Szobormászás

A szobor szájából kipotyogtak a gombák.
A szobor kiköpte őket.
Tele van velük a fű.
Beleragadtak.
Ha anya lehúzza a nadrágom,
szökőkutat tudok köréjük csinálni.

Csak egészen kicsit.
Csak kicsit folyik
és csak akkor, ha én akarom.
Aztán mászom a szoborra,
újra és újra,
mert ha felérek, anya mindig megment.
Vagy Flóra. Vagy Zsuzsa néni.
Nem tudok lejönni,
mentsél meg, anya!
Lepottyanok én is, mint a gomba:
kiköp magából a szobor.

Feketerigó II.

Anya, mért fekszik itt ez a
feketerigó a hinta alatt?
Hogy jött le ide a fáról?
Biztos kilökték a fészekből
a többi fiókák.
Szétpotyogott a tolla,
nem tud vele repülni.
Szétpotyogott a csőre,
nem tud vele enni.
Szétpotyogott a lába,
nem tud vele menni.
Nem tudja lekarmolni
a szúnyogot a hasáról.
Egy légy van a szemében:
annyira mocorog,
hogy meg se látja
vele a szúnyogot.

A pók

A pók siet haza a hálójába.
A pókapuka a kicsinyeihez.
Segítek neki: hazaviszem.
Ha a pókot beleteszem a joghurtba,
joghurtos lesz a lába, a hasa,
és mindenét megehetem.
Flórának is adok:
megesszük ketten, elfejezzük.
Flóra fél a póktól,
félek vele én is, ketten félünk.
Elfejezzük a pókot:
az egyik felétől félek én,
a másiktól meg ő.

Denevérhinta

Ha kapaszkodunk,
hátrahajolunk,
s a hinta közben
épp magasba ér,
a lábunk fent lesz,
és lent a fejünk:
lefelé lógunk,
mint a denevér.

Mikor a hinta
nagy hullámot szánt,
s a hajó orra
felfelé mutat,
a fémárbocról
csüng két denevér,
s egymásra nézve
csak kacag, kacag.

Flóra kritikája

Anyá, nem tetszik ez a vers,
teljesen logikátlan, mondja Flóra,
mi az, hogy a hintán lógunk
lefelé, mint a denevér?
Hogy akaszthatnánk bele
a lábunk, a földet súrolva,
horzsolva a bőrünk?
Különben az se tetszik,
hogy Kornélról szól,
ő találta ki, hogy ha a hajóhintán
hátrateszi a fejét,
olyan, mintha lógna lefelé.
Igaz, hogy ha fölbillen a hinta,
s egy pillanatra felrúgjuk a lábunk,
hátradöntjük a fejünk,
akkor megfordul velünk a világ,
olyanok leszünk,
mint egy tetőtől talpig érő tengely,
egy meggörbült óramutató,
s ahogy billegünk,
össze-vissza mutatjuk az időt,
hol kora reggelt, hol késő délutánt,
s ketyegve kacagunk magunkon,
míg az időmérésbe bele nem szédülünk.